

Persoonlijke gegevens

Naam:	M.C. de Boer-Jansma
Geslacht:	vrouw
Leeftijd:	80 jaar
Burgerlijke staat:	gehuwd
Beroep:	huisvrouw
Leeftijd echtgenoot:	82 jaar
Beroep echtgenoot:	gepensioneerd ambtenaar
Woonsituatie:	eengezinswoning
Levensovertuiging:	rooms-katholiek

Situatiebeschrijving

Meneer en Mevrouw De Boer wonen samen in een grote eengezinswoning. Vorig jaar hebben zij hun 55-jarig huwelijksfeest gevierd samen met hun kinderen en (achter)kleinkinderen. Voor mevrouw De Boer hoefde dit allemaal niet zo nodig. Zij zit liever rustig thuis en heeft weinig behoefte aan sociale contacten. Ze heeft al jaren last van depressiviteit. Nadat de kinderen het huis uit waren heeft zij een manisch-depressieve psychose gehad. Ze is toen twee maanden opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis. Sindsdien gebruikt zij medicijnen. Elke twee maanden bezoekt zij een psychiater.

Mevrouw De Boer kan niet tegen al teveel drukte. Zij begint slecht te horen en een teveel aan geluiden maakt het lastig voor haar om een gesprek te volgen. Dit geeft ook veel problemen en ruzies met haar man. Regelmatig begrijpen zij elkaar verkeerd. Het maakt haar ook wat achterdochtig. Ze kan niet meer precies volgen wat er gezegd wordt en denkt al gauw dat anderen het over haar hebben. Als haar man bezoek uitlaat en nog een tijdje blijft napraten in de hal duurt het meestal niet lang of zij roept hem terug om iets te vragen.

Mevrouw De Boer heeft diabetes. Ze spuit vier keer per dag. Twee weken geleden heeft zij een hypoglykemisch coma gehad. Meneer De Boer vond haar op de grond in de keuken toen hij thuiskwam van het boodschappen doen. Het was kantje boord. Sindsdien durft meneer De Boer zijn vrouw niet meer alleen te laten.

Mieke, wijkziekenverzorger bij de Thuiszorg, bezoekt het echtpaar twee maal per week: op

dinsdag en vrijdag. Zij helpt mevrouw De Boer onder meer bij het douchen. Meestal maakt zij ook een praatje met meneer. Ook vandaag vraagt zij hem hoe het gaat de laatste tijd. Meneer geeft aan dat hij het steeds moeilijker vindt om voor zijn vrouw te zorgen: 'Ik durf gewoon niet meer weg om boodschappen te doen. Ik ben doodsbang dat ik haar weer op de grond zal vinden.'

'Kan ze niet met u mee om boodschappen te doen? Dan is ze er gelijk een poosje uit,' oppert Mieke.

'Ach, daar heeft ze nou helemaal geen zin in. Bovendien loopt ze zo slecht. Dat komt door die suikerziekte. Haar zenuwen zijn niet helemaal goed meer. Dat is neuropathie volgens de dokter. Ze kan nog wel een stukje aan mijn arm lopen, maar met winkelen is dat lastig. Dan moet ik mijn handen toch een beetje vrij hebben.'

Mieke knikt, 'heeft u wel eens gedacht aan een rollator? Dat is zo'n duwwagen met een mandje eraan. Dan heeft ze wat extra steun. Die kunt u aanvragen bij de huisarts. Hij stuurt dan een briefje naar het ziekenfonds en binnen een paar weken heeft u zo'n wagentje in huis.'

'Nou, dat zou handig zijn. Morgen komt de dokter langs, dan zal ik het aan hem vragen. Misschien verbetert het wat, want ik kan nu de deur niet meer uit, terwijl ik dat zo graag doe. Eventjes naar de bejaardensoos, een kaartje leggen, bijlarten of gewoon even een praatje maken. Even onder andere mensen zijn en lekker een borreltje drinken. Dat mis ik wel hoor.'

Peinzend kijkt meneer De Boer voor zich uit.

'U heeft het er moeilijk mee,' zegt Mieke.

'Ja, de muren vliegen soms op me af. Ik ben aan handen en voeten gebonden. Ze wordt steeds afhankelijker en ik krijg het steeds drukker. Ik moet er tegenwoordig ook al 's nachts uit om haar naar het toilet te helpen. Gisteren heb ik in de wc een steuntje aan de muur gemaakt, zodat ze een beetje grip heeft. Die pot zit ook veel te laag.'

'Daar weet ik wel wat op. U kunt bij de thuiszorgwinkel een toiletverhoger lenen. Ik zal het telefoonnummer de volgende keer voor u meenemen. Zij komen hem zelfs thuis bij u bezorgen. Dat is handig, hoor. Je kunt daar veel hulpmiddelen krijgen.'

'Ik ga maar weer eens, tenzij U nog iets wilt vragen, natuurlijk.'

'Nou ja, onze kinderen zouden graag willen dat we ons inschrijven voor een aanleunwoning. Ik zou dat wel willen, maar mijn vrouw weigert dat. Zij zegt dat ze er nog niet aan toe is. Is er een wachtlijst voor dergelijke woningen? Of kun je daarin wanneer je wilt?'

'Dat zal ik even moeten navragen,' antwoordt Mieke. 'Ik geloof dat u kunt inschrijven op woningen die in de krant worden aangeboden. Maar misschien moet het ook wel via het CIZ dat is het Centrum Indicatiestelling Zorg. Die komen eerst bij de mensen thuis voor een gesprekje

en kijken dan wat voor iemand het meest geschikt is.'

'Daar heb ik nog nooit van gehoord,' zegt meneer De Boer. 'Dat is zeker weer iets nieuws?'

'Dat is er nog niet zo lang. Weet u wat, ik schrijf even op waar ik de volgende keer op terug moet komen, anders vergeet ik het nog.'

Op dat moment komt mevrouw De Boer de trap aflopen. 'Ik dacht dat je al weg was,' zegt ze tegen Mieke.

'Ik had het net met Mieke over een rollator voor jou, dat geeft steun bij het lopen,' haast meneer De Boer zich te zeggen.

'Een wat ..., wat hebben jullie samen bekookstofd?'

'Een duwwagentje, om te kunnen lopen,' zegt meneer De Boer, duidelijk articulerend en met zijn handen vooruit bewegend alsof hijzelf achter zo'n wagentje loopt.

'Jullie denken toch niet dat ik achter zo'n kinderfietsje ga lopen,' zegt mevrouw De Boer fel.

Een minuut later stapt Mieke op haar fiets. Op weg naar de volgende zorgvrager denkt ze nog even na over meneer De Boer. Hij zorgt zo goed voor zijn vrouw. Als hij dat maar volhoudt en niet overbelast raakt, denkt ze. Misschien kan ik de praktische huishulp bellen om te vragen of zij iets kunnen doen.